

Sygn. akt III AUa 1739/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Ewa Piotrowska (spr.)
Sędziowie	SSA Maria Małek - Bujak SSA Jolanta Ansion
Protokolant	Sebastian Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2013 r. w Katowicach

sprawy z odwołania A. B. (A. B.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Katowicach

z dnia 11 maja 2012 r. sygn. akt X U 622/12

oddala apelację.

/-/ SSA M. Małek-Bujak /-/ SSA E. Piotrowska /-/ SSA J. Ansion

Sędzia Przewodnicząca Sędzia

Sygn. akt III AUa 1739/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 maja 2012r. Sąd Okręgowy - Sąd Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. z dnia 25 stycznia 2012r., odmawiającą ubezpieczonej

A. B. przyznania prawa do emerytury na mocy art. 184 ustawy emerytalnej

i przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury począwszy od dnia 16 stycznia 2012r.

Sąd I instancji wskazał, że ubezpieczona A. B. urodzona (...) zgłosiła w organie rentowym wnioski o ustalenie uprawnień do emerytury na mocy art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Organ rentowy uznał, że na dzień 1 stycznia 1999r. ubezpieczona udokumentowała 16 lat, 7 miesięcy i 14 dni okresów składkowych oraz 3 lata, 10 miesięcy i 7 dni okresów nieskładkowych, a także 14 lat, 3 miesiące i 7 dni okresów pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie ze świadectwem pracy z dnia 31 maja 2008r. ubezpieczona od dnia 1 grudnia 1983r. do dnia 31 maja 2008r. była zatrudniona w Zakładach (...) w Ś. w pełnym wymiarze czasu pracy, przy czym wykonywała pracę w szczególnych warunkach w okresie od dnia 1 grudnia 1983r. do dnia 30 czerwca 1996r. na stanowisku szlifierza, a od 1 lipca 1996r. do 31 maja 2008r. na stanowisku ostrzarza - czyli na stanowiskach pracy wymienionych w załączniku nr 1 do zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. M. H. i P.M. Nr 1 - 3 poz. 1) - w wykazie A odpowiednio: dział III, poz. 78, pkt 6 oraz dział III, poz. 78, pkt 4.

Organ rentowy z okresu pracy ubezpieczonej w warunkach szczególnych od dnia 1 grudnia 1983r. do 31 grudnia 1998 (15 lat i 1 miesiąc) wyłączył okresy pobierania przez nią zasiłków chorobowych od dnia 14 listopada 1991r. w liczbie - 307 dni, kierując się art. 32 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS, czyli okresy niewykonywania pracy, za które ubezpieczony po dniu 14 listopada 1991r. otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Sąd Okręgowy podkreślił, że stosownie do art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (ust. 1), przy czym emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy, jeżeli ubezpieczony jest pracownikiem. Z kolei, przepis art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS stanowi, że ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949r., zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1, czyli w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn (ust. 1), a na mocy art. 46 cytowanej ustawy przepis ten ma zastosowanie także do osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., a przed dniem 1 stycznia 1969r.

Dla celów ustalenia uprawnień do tej emerytury, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ustępie 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ustępie 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4) i zachowują w tym zakresie moc prawną przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43), a w szczególności § 2 ust. 1 rozporządzenia, stanowiący, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń, na zasadach określonych w rozporządzeniu, są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy, § 4 - 8 określające wiek emerytalny i okres wykonywania prac w szczególnych warunkach pracowników wykonujących prace wyszczególnione w wykazach A i B stanowiących załączniki do rozporządzenia.

Wedle § 4 cytowanego rozporządzenia, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zatem, w ocenie Sądu I instancji, istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się do wyjaśnienia wzajemnej relacji przepisów art. 184 i art. 32 ust. 1a ustawy o FUS.

Sąd Okręgowy wskazał, że kwestia ta była m.in. przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego w Katowicach w sprawie o sygn. akt III AUa 645/11, który stwierdził, że przepis art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w sposób odrębny i szczególny uregulował sytuację prawną ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., którzy w dniu wejścia w życie ustawy - 1 stycznia 1999r. - legitymowali się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz okresem składkowym i nieskładkowym, gwarantując im prawo do nabycia emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32. W konsekwencji, Sąd Apelacyjny przyjął, że organ rentowy błędnie uznał, że okresy niewykonywania przez ubezpieczonych pracy wskutek czasowej niezdolności do pracy, za które pobrali oni wynagrodzenie za czas choroby lub zasiłek chorobowy, przypadające w okresie świadczenia pracy w szczególnych warunkach przed dniem 1 stycznia 1999r., podlegają wyłączeniu z tego kwalifikowanego okresu pracy. Po doliczeniu wyżej wskazanych okresów - w ilości 307 dni - do okresów pracy w warunkach szczególnych, uznanych przez organ rentowy, stwierdzić należało, że ubezpieczona posiada, co najmniej 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych.

Apelację od wyroku wniósł organ rentowy.

Zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości, zarzucił mu naruszenie przepisów prawa materialnego: § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.), poprzez błędne przyjęcie, że okresy przerw w świadczeniu pracy spowodowanych niezdolnością do pracy, za które odwołująca otrzymała świadczenia pieniężne z tytułu choroby, podlegają uwzględnieniu do pracy w warunkach szczególnych oraz niezasadne pominięcie treści przepisu art. 32 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153, poz. 1227 ze zm.); przepisu art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) przez ich błędną interpretację, a w konsekwencji błędne zastosowanie skutkujące przyjęciem, że ubezpieczona wykazała wymagane przepisami 15 lat pracy w warunkach szczególnych i spełnia warunki do nabycia uprawnień emerytalnych w obniżonym wieku emerytalnym wynoszącym 55 lat.

W związku z postawionymi zarzutami wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy podkreślił, że na gruncie art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku

z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, prawo do świadczeń emerytalnych w obniżonym wieku emerytalnym należy traktować jako przywilej w stosunku do ogólnych zasad nabywania uprawnień emerytalnych, wynikających z treści art. 27 ustawy emerytalnej, a tym samym, możliwość skorzystania z tego przywileju nie powinna być oparta na wykładni rozszerzającej.

Podstawę prawną przyznania ubezpieczonej prawa do świadczenia emerytalnego w stanie faktycznym sprawy stanowi art. 184 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej, przy czym, przepis art. 184 ustawy uzależnia przyznanie uprawnień emerytalnych od faktycznego wykonywania pracy w ramach wymaganego 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Zgodnie z tym przepisem, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zgodnie z § 2 ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący w przypadku kobiet 55 lat, ma wymagany okres zatrudnienia, wynoszący w przypadku kobiet 20 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Powyższe przepisy posługują się określeniami „okres zatrudnienia” i „okres wykonywania pracy”, a pojęcia te nie są tożsame, ponieważ stosunek pracy może trwać mimo nie wykonywania pracy.

Skoro ustawodawca uzależnia szczególne uprawnienia do świadczeń od wykonywania pracy, tym samym, przy ustalaniu okresu pracy w warunkach szczególnych, jako okresu takiej pracy, nie można uwzględniać okresów służby wojskowej, okresów urlopu bezpłatnego, a także wypłaconych po dniu 15 listopada 1991r. wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy oraz zasiłków chorobowego, macierzyńskiego oraz opiekuńczego, a także okresów przebywania na urlopie macierzyńskim.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej, dla celów ustalenia uprawnień emerytalnych z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia - stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Niewątpliwym natomiast w ocenie skarżącego jest, że w okresach niewykonywania pracy, z uwagi na orzeczoną czasową niezdolność, pracownicy pozostają poza stanowiskami pracy, a zatem nie powstaje narażenie na czynniki szkodliwe dla zdrowia, co stanowi istotę obniżenia wieku emerytalnego.

Wprowadzając art. 32 ust. 1 a do ustawy emerytalnej ustawodawca uściślił dotychczasową regulację, poprzez zawężenie okresów zaliczanych do pracy w warunkach szczególnych jedynie do okresów faktycznego wykonywania pracy na danym stanowisku. Powołany przepis obecnie wyraźnie określa jakie okresy nie są uwzględniane do zatrudnienia ustalonego w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a zatem stanowi niejako wykładnię dotychczasowych przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, której celem jest stopniowe wygaszanie wcześniejszych uprawnień emerytalnych.

Zatem brak jest podstaw by ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r. traktować „łagodniej” niż pracowników przechodzących na emeryturę na podstawie art. 32.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie jest bezsporny.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się do wyjaśnienia wzajemnej relacji przepisów art. 184 i art. 32 ust. 1 a ustawy o FUS.

Ustawą z dnia 20 kwietnia 2004r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 121, poz. 1264), obowiązującej od dnia 1 lipca 2004r., dodano do art. 32 ustawy przepis ust. 1 a, stanowiący, że przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (punkt 1) oraz okresów, w których na mocy szczególnych przepisów pracownik został zwolniony ze świadczenia pracy, z wyjątkiem okresu urlopu wypoczynkowego (punkt 2 - skreślony z dniem 1 listopada 2005r. ustawą z dnia 1 lipca 2005r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych - Dz. U. Nr 169, poz. 1412). Wprowadzenie zmiany pojęcia zatrudnienia w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze nie spowodowało jednoczesnego uchwalenia przepisów intertemporalnych i z tego względu zakres stosowania art. 32 ust. 1 a ustawy był przedmiotem skargi konstytucyjnej, opartej na zarzucie jego niezgodności z art. 2 i art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 10 lipca 2008r., sygn. akt K 33/06 (OTK - A 2008, nr 6, poz. 106) oddalając zarzut, uznał, że chwilą właściwą dla oceny konstytucyjności tej normy prawnej jest chwila powstania prawa podmiotowego, tu: prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego nie budzi wątpliwości w zakresie, w jakim odnosi się do stosunków zaistniałych po dniu 1 lipca 2004r. oraz stosunków zakończonych nabyciem prawa do emerytury przed tym dniem. Jednakże, poprzez wprowadzenie do ustawy art. 32 ust. 1 a nowych zasad ustalania okresów przebytych w ubezpieczeniu, doprowadziło do rozróżnienia trzech grup pracowników: tych, którzy nabyli prawo do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w szczególnych warunkach przed dniem 1 lipca 2004r., po tej dacie oraz tych, którzy w dniu 1 lipca 2004r. byli w trakcie nabywania prawa do tego świadczenia, w szczególności tych pracowników, którzy spełnili przesłanki z art. 184 ustawy i w dniu 1 lipca 2004r. byli beneficjentami praw tymczasowych, prowadzących do nabycia prawa do emerytury.

Przepis art. 184 ustawy w sposób odrębny i szczególny uregulował sytuację prawną ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., którzy w dniu wejścia w życie ustawy - 1 stycznia 1999 r. - legitymowali się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz okresem składkowym i nieskładkowym, o którym mowa w art. 27 ustawy, gwarantując im prawo do nabycia emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32. Dodatkowo prawo do świadczenia obwarowano nieprzystąpieniem do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązaniem stosunku pracy. Intencją ustawodawcy było zapewnienie nabycia uprawnień emerytalnych dla tej kategorii ubezpieczonych, którzy w chwili wejścia w życie ustawy spełniali wymagane warunki stażu, w tym stażu pracy w szczególnych warunkach, za wyjątkiem wieku emerytalnego przewidzianego w art. 32 ustawy. Sytuacja ubezpieczonych, wskazanych w art. 184, opisywana w doktrynie jako ekspektatywa prawa podmiotowego, polega na spełnieniu się tylko części stanu faktycznego koniecznego do nabycia prawa, które poprzedza i zabezpiecza przyszłe prawo podmiotowe, realizowane po osiągnięciu wieku emerytalnego. Rację tego uregulowania dostrzegł Sąd Najwyższy

(m.in. w uchwale z dnia 8 lutego 2007r. sygn. akt II UZP 14/-6, OSNP 2007 Nr 13-14, poz. 199, w wyroku z dnia 18 lipca 2007r., sygn. akt I UK 62/07, OSNP 2008 Nr 17-18, poz. 269), uznając, że art. 184 ustawy stanowi samoistną podstawę nabycia prawa do emerytury w oderwaniu od chwili osiągnięcia wieku emerytalnego, stwierdził, że ta norma prawna ma zastosowanie wobec ubezpieczonych, którzy w dniu 1 stycznia 1999r. osiągnęli pełny staż ubezpieczeniowy, w tym wymagany okres pracy w szczególnych warunkach lecz nie osiągnęli wieku emerytalnego, co oznacza, że ci ubezpieczeni mogą realizować prawo do emerytury na „starych” zasadach, po osiągnięciu (nawet po dniu 31 grudnia 2007r.) wieku emerytalnego (tak w wyroku z dnia 8 lutego 2007r.).

Z kolei art. 32 ustawy ma zastosowanie w stosunku do tych ubezpieczonych, którzy choćby jeden z tych okresów osiągnęli po dniu 1 stycznia 1999r., a przed dniem 31 grudnia 2008r. Przyjęte w art. 32 ust. 1 a różnicowanie okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach nawiązuje do daty wejścia w życie ustawy z dnia 17 października 1991r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 107, poz. 450 ze zm.), w której poprzednia definicja okresu pracy w szczególnych warunkach pozostała niezmieniona. Okres tej pracy bowiem obejmował okresy składkowe i nieskładkowe, jeżeli mieściły się one w okresie wykonywania pracy zgodnie z umową o pracę (vide: pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 27 listopada 2003r. sygn. akt III UZP 10/03, OSNP 2004 Nr 5, poz. 87 - okresy zasiłku chorobowego w czasie trwania stosunku pracy, przypadające po dniu 14 listopada 1991r., wlicza się do okresu pracy w szczególnych warunkach.

W konsekwencji, w judykaturze ugruntowany jest pogląd, że w art. 32 ust. 1 a ustawodawca wprowadził istotną zmianę w stanie prawnym, w którym niemożliwe było

w drodze wykładni ustalenie zasady pomijania w okresie ubezpieczenia okresów niezdolności do pracy z powodu choroby oraz że art. 32 ust. 1 ustawy nie ma zastosowania do oceny nabycia prawa do emerytury przed dniem 1 lipca 2004r. (vide: wyroki Sądu Najwyższego

z dnia 5 maja 2005r., sygn. akt II UK 219/04, OSNP 2005 nr 22, poz. 361 oraz II UK 215/04, OSNP 2005 nr 22, poz. 360 oraz z dnia 7 lutego 2006r., I UK 154/05, LEX 272581). Problem zaliczania do stażu pracy w szczególnych warunkach okresów wcześniejszych (okresów zatrudnienia), sprzed 15 listopada 1991r., ustawodawca rozstrzygnął przez wyłączenie ich

z regulacji art. 32 ust. 1 a ustawy. Kontynuacją tej linii orzeczniczej, którą podziela Sąd II instancji, jest także stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 23 kwietnia 2010r., sygn. akt II UK 313/09, (OSNP 2011, Nr 19-20, poz. 260), wedle którego wykazanie w dniu 1 stycznia 1999r. określonego w art. 184 ustawy okresu wykonywania pracy

w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1 a pkt 1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004r.

Uwzględniając powyższe rozważania, należy stwierdzić, że organ rentowy błędnie uznał, że okresy niewykonywania przez ubezpieczoną pracy wskutek czasowej niezdolności do pracy, za które pobrała ona wynagrodzenie za czas choroby lub zasiłek chorobowy, przypadające w okresie świadczenia pracy w szczególnych warunkach przed dniem 1 stycznia 1999r., podlegają wyłączeniu z tego kwalifikowanego okresu pracy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny po myśli art. 385 k.p.c. orzekł o oddaleniu apelacji, jako bezzasadnej.

/-/ SSA M. Małek-Bujak /-/ SSA E. Piotrowska /-/ SSA J. Ansjon

Sędzia Przewodnicząca Sędzia

JR